

Я кинувся вниз, і в ту саму хвилину
Старий Ведмедід сам з'явився з каміну!

В червоній одежі від п'ят і до вух,
У сажі замащений рясно кожух,
На спині мішок подарунків несе —
Невже він устигне роздати усе?

Виблискують очі ласкаві й завзяті,
А ніс його чорний, а щоки кудлаті.

Сміється пащека зубата і мила,
І шерсть його тепла, м'якенька і біла.

Така в нього морда привітна й широка!
Він черево має — велике нівроку,
Воно так трясеться, коли він сміється,
Що, ніби желе в ньому повно, здається.

Такий він веселий, м'який, череватий...
Він настрій святковий приніс нам до хати.
Тоді підморгнув мені: гей, не тремти,
Я тут для важливої дуже мети!

І справді уже не барився нітрохи:
Кому під ялинку, кому до панчохи
Дарунки мерщій порозкладавав він,
А потім тихенько пірнув у камін.

На дах з димаря, а тоді до санчат.
«Рушаймо!» — поквапив своїх оленят.

І чути було — його голос гуркоче:

«Щасливого свята всім! Мирної ночі!»

